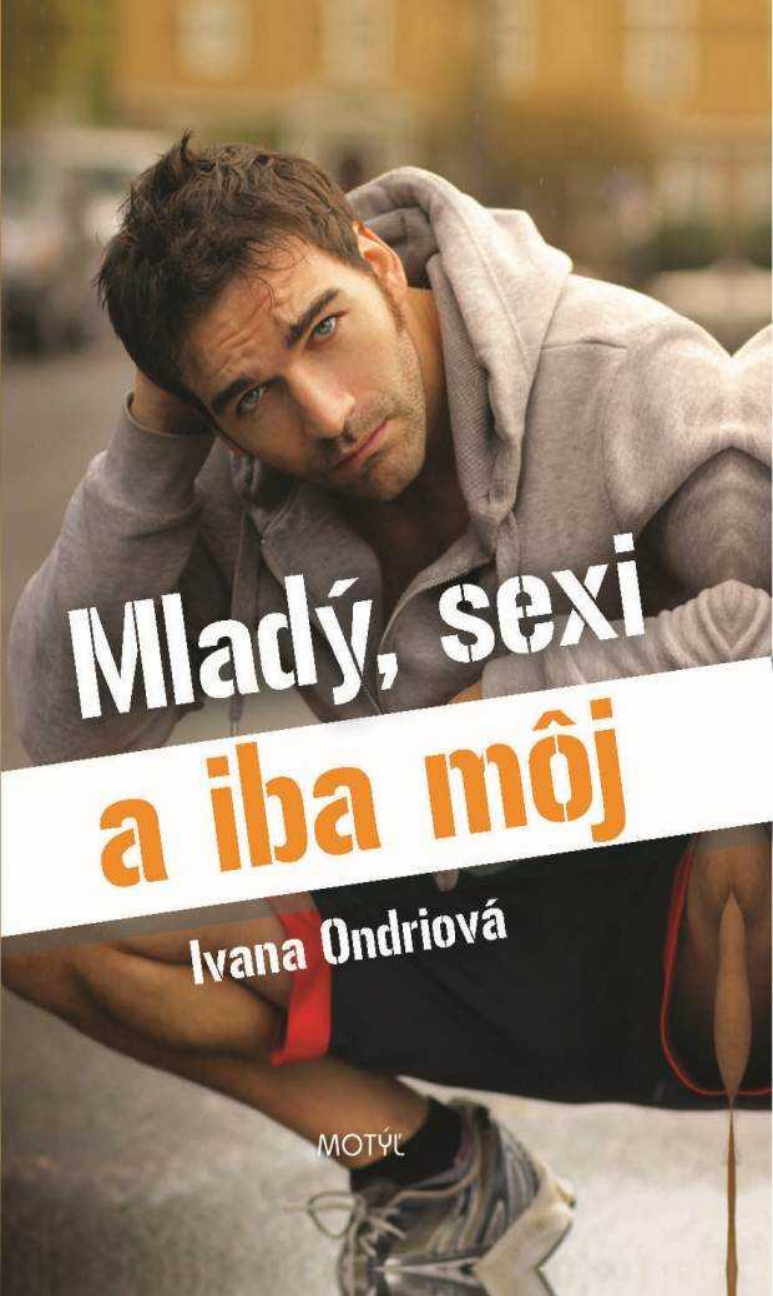

Mladý, sexi a iba môj

Ivana Ondriová

MOTÝL

Mladý, sexi a iba môj

Ivana Ondriová

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Copyright © Ivana Ondriová 2013

Design © Motýľ design 2013

Cover photo © CURAphotography/Fotky & Foto

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2013

ISBN: 978-80-89482-88-7

Prológ

Ešte tak sviečky na rímse našej rohovej vane s horúcim kúpeľom každý deň a o nič ďalšie Boha neprosím. Nikdy...

Len si pokojne žijem v trojizbovom byte na Hornej, na ktorý sme si s Jurkom zarobili v ďalekom Anglicku síce ponížujúcou, no sakramentsky dobre platenou prácou v hoteloch. Usmievam sa, vyvárom vo svojej peknej zelenej kuchyni prevoňanej bazalkou vysadenou v črepníkoch na okne, objímam svoje drobce a čakám s nimi na chvíľu, až sa ich otec vráti z kancelárie v centre. Stále ešte mladá, niekto by povedal, že aj k svetlu, navyše finančne nezávislá s malou krajčírskou dielničkou v obývačke, no hlavne, hlavne milovaná tým mojím skvelým chlapom.

Bez úveru na krku, bez hádok a zlej krvi v rodine.

Pohoda.

Príliš dokonalé...

Až sama sebe závidím. Lebo denne počúvam a na susedoch aj vidím, ako sa trápia a len ťažko prežívajú.

A potom príde ona a všetko zničí!

Bez toho, aby sa opýtala, či dala na výber, aspoň malinkú šancu zjednávať. Nerobí to nikdy!

Tá sviňa!

Rakovina!

Sama určí, či dá niekomu nádej. Hoci aj za tú si vyberie svoju daň, akoby zálohu, aby ostala verná svojej všivavej povahe.

Môjmu drahému Jurajovi tú nádej nedala. 3. júna si ho vzala.

A akoby si s ním vzala aj mňa...

1. kapitola

O tri roky neskôr

„Pani Martausová?“

Hodila som pravý rukáv hnedého kostýmu na kreslo a pevnejšie zovrela svoju starú Nokiu v dlani.

„Áno?“

„Tu Kleinová.“

Matúškova triedna učiteľka. Bezdetná, prísna štyridsiatnička. Nesadli sme si. Priveľmi a priveľa sa totiž do môjho syna obúvala. Pred pár dňami som si povedala dosť. Tento ročník ešte pretrpíme a od nového školského roka proste zmeníme školu. Nech mi chlapec nechodí domov zamračený a rozčarovaný. S trojkou z matiky, hoci v nej bol šikovný. Môj štvrtáčik. Kedy sa to tak zbehlo?

Nechápala som, prečo tá upätá ženská volá a ešte aj o takom čase.

No premohol ma strach.

„Matúš je v nemocnici...“ povedala pokojne a ja som skríkla tak nahlas, až som sa sama preľakla. „...po úraze... Veľmi ma to mrzí, ale koledoval si...“

Nenechala som ju ani dohovoriť, schmatla som kabelu, kľúče, naslepo obula nohy do tenisiek a s plačom letela z nášho bytu k toyote zaparkovanej pod gaštanom na okraji parkoviska. Mala šťastie, že naštartovala na prvýkrát. Keby zaváhala, odnesie si to ako prvá.

No všetko ďalšie bolo proti mne. Jednoznačne. Spomalení vodiči, večné červené semaforey, preplnené cesty, ešte aj počasie. V okamihu, keď som po Hloveckého mierila k nemocnici, mi totiž na kapotu auta zacinkali prvé kvapky dažďa.

Prestrašená som na ne fľochla a znervóznela ešte viac. Cupkali na čelné sklo a stierače ich márne odháňali.

Okrem tých som mala pred očami môjho Matúša s otrasom mozgu, s dierou v hlave, so zlomenými nohami, dokaličeného. Čo sa to, preboha, v tej škole stalo? Prečo? Ako? Urobil mu niekto niečo? Spadol? Na telesnej? Z okna? Zo schodov?

Toľko scenárov. Toľko hrôzy.

Bolo pol jednej, keď som zastavila pred nemocničným komplexom. Prudko a lajdácky krížom cez dve parkovacie miesta, no bolo mi to v tej chvíli srdečne jedno. Trielila som ku vchodu a hrýzla si spodnú peru, mysliac jedine na to, nech je môj chlapček v poriadku.

Bol. Vo dverách nevelkej nemocničnej miestnosti ma vítal svojím typickým úsmevom, v ktorom žiarili jeho biele zuby s medzierkou medzi prednými dvoma. Len špinavá šmuha na pravom líci, ktorou si asi cestu brázdili slané slzy, prezrádzala, že zažil čosi bolestné.

Jasné, a ešte ľavačka v dlahe od prstov až po lakeť.

Zachvela som sa, trochu upokojila a vyslala k nemu láskavý pohľad. Zatiaľ taký bol.

„Á... to bude zrejme mamička!“

Mladého ošetrojúceho lekára, ktorý sa mi v momente, ako som prekročila prah dverí, prihovoral, som ledva registrovala. Keby sa neozval, ani ho nevnímam.

„Martausová...“ zamrmlala som skôr pre seba. Naozaj pre mňa nebol dôležitý. Iba môj Matúš, ktorý bol taký bledý a drobný, na tom pogumovanom nemocničnom lôžku. Kedy mi tak schudol?

Lekár sa pohol smerom k nám. Počula som ho za chrbtom, ako si z dlaní sťahuje chirurgické rukavice.

„Teda zlomenina?“ opýtala som sa priškrteným hlasom, ktorý som vôbec nespoznávala. Až som sa sama preľakla. Iste, ešte zo mňa hovoril strach. Hoci sa zdalo byť moje dieťa až na tú dlahu v poriadku. A aj sa tak tvárilo.

Lekár prikývol a mňa obliat studený pot. Kriste!

Znovu som zahabkala a načiahla sa za synom, aby som si ho pritúlila.

„Ako... ako ti je, srdiečko?“ ticho som sa spýtala a bozkala ho na líce.

Ublížene sa však odo mňa odtiahol. „Mama...“ Len žiadne maznanie, vraveli mi jeho oči. Oči dospeláka. Hoci mal mať čoskoro len deväť.

Tak som s tým bozkávaním prestala, aby som mu dokázala, že ho naozaj vnímam ako veľkého chlapa, momentálne jediného skutočného v našej malej rodine, na ktorého sa spolieham.

„Tak mi povedz, čo sa ti vlastne stalo. Spadol si?“

Odvrátil odo mňa ten svoj príliš vážny zrak. Takže som ne-
trafila. Ako si teda dokáňtril tú ruku?

„Prihodilo sa čosi na telesnej?“

Aj tentoraz mlčal.

„Matúš!“ skríkla som. „Tak ako to bolo? Kde je pani učiteľka?“

Vo vypytovaní ma však vyrušil MUDr. Mihálik. Keď som naňho konečne uprela zrak, najprv si prečítajúc kartičku pripnutú o biely plášť, zistila som, že je to nielen mladý, ale aj celkom pohľadný mladý muž.

Díval sa na mňa s akýmsi záujmom vo flirtujúcich očiach. Alebo sa mi to len zdalo?

„Ide o fraktúru vretennej kosti,“ povedal pokojne, akoby o nič nešlo. „Mali ste však šťastie,“ pozrel na mňa spod hustých mihalníc, aké by nemal mať žiaden chlap, nevynechajúc nič z môjho 170 centimetrového ja. Štíhle lýtka v trojštvrťových legínach, plné prsia pod bielou rozhalenkou, čierne kučery, ktoré lemovali moju srdcovitú tvár s modrými očami. „V tomto prípade nebola nutná ani repozícia.“

Otvorila som ústa.

„Narovnávanie posunutých úlomkov...“ vysvetlil mi prosto, postavil sa zo starej, komunistickej okrúhlejši stoličky na kolieskach, ktorá prenikavo zapískala pri dotyku s linoleom a pobral sa k umývadlu s rukami bielymi ako múka. V tej chvíli dnu vstúpila postaršia sestrička.

„Ruku sme mu zasadrovali. O štyri týždne zájdite za úrazovým chirurgom, sadru dá dole a vy začnete s rehabilitáciou.“

Dokončil akosi ľahostajne, recitačne, veď takýto úkon zrejme robil denne niekoľkokrát, a tľapol dlaňami, ktoré si práve opláchal. A znovu ma ošacoval tými sivými očami.

Mizerák.

Vrhla som sa k synovi a intuitívne ho vzala do náručia. „Boli ťa to?“

„Mama...“ znovu ten protest. Čoraz častejší, výdatnejší, odkedy ho otec opustil. „Je to len zlomená ruka. Už sa teším, ako sa mi na ňu v škole chalani podpíšu.“ Zaškľabil sa.

A mňa skoro porazilo. Tak on v tej sadre videl ešte výhodu! Bohu vďaka za to, že to bola ľavačka... neprežila by som, ak by mi vypadol zo školy na celý mesiac. Ako by som potom zvládala šiť a chodiť na zmeny vypomáhať do pekárne koláčikov v centre? Odkedy Juraja nebolo, šitie mi na živobytie nestačilo. Musela som si nutne zohnať druhý príjem. Bolo mi jedno, že pri pokladni, pri pečení fornettov, umývaním stolov po zákazníkoch. Hlavne, že mi majiteľ predajne vyšiel v ústrety a dovolil mi pracovať na skrátenej úväzok maximálne šesť hodín denne.

„Len si dávaj na ňu pozor, mladý muž. A šetri vodou. Odporúčam tiež prstami mierne hýbať. Skúšať ich zovrieť.“ Mihálik k nám znovu prikročil. Aj sestrička, z ktorej bolo nepríjemne cítiť pot.

„Júlia,“ prihovoril sa jej tým svojim sterilne pôsobiacim hlasom. „Poučte Martausovcov a dajte mladému ruku do závesu. Ja sa rozlúčim. Čakajú ma ďalší nerozvážni nespratníci.“

Vydýchla som si, keď sa pobral dverám.

„A pani Martausová...“ Na ich prahu zastal a s rukami vo vreckách sa mi očami vpil do tváre.

„Spomeňte mužovi, nech syna naučí, ako sa spolužiakom dáva správne pravý hák. Garantujem, že potom sa podobný úraz už nestane.“

Vyplašená som zaspätkovala a v nemom úžase otvorila ústa dokorán.

„Čože? Čo...?“ Kým som sa stihla dozvedieť niečo viac, ten mladý namyslený doktorko kamsi zmizol a ja som márne čakala na jeho ďalšie slová.

„Čo? Čo to povedal?“

Konečne som žmurkla a odlepila pohľad od dverí. A potom ho doslova vrazila do tváre môjho osemročného syna. Zubil sa na mňa akoby nič a keby nebolo tej sadry, aj mu to uverím. Keby tak radšej plakal od bolesti, keby sa tváril kajúcne.

„Matúš!“ zvolala som napokon. „Vysvetlíš mi to?“ Fľochla som na jeho zlomenú ruku. A potom som synovi venovala už len káravý pohľad. Aj po nežnostiach sa zľahla zem. Tak ma nazlostil!
„Čo si to urobil???“

2. kapitola

Matúš sa pobil.

Kvôli mne.

Jeden z tých namyslených, arogantných spolužiakov, ktorého otec bol manažérom miestneho hokejového klubu, si totiž vzal moje meno do úst a Matúšovi vykričal, že je polosirota bez otca. Že nemá nikoho, kto by s ním hrával futbal, preto je taká cintľavá padavka. Že je úbožiak, ktorý nemá ani na nový dotykový telefón. Načo bol, preboha, osemročnému decku taký telefón, o akom som nechyrovala ani ja?

Matúš sa tomu zbohatlíckemu chlapčisku pokúsil dať pästou do tváre. Aj mu dal, až mu z nosa vytryskla krv. No o takmer dvadsať kíľ silnejší a desať centimetrov vyšší Hudáček sa potom rozohnal a sotil ho na zem. A Matúš na dlážku pri školských laviciach spadol tak nešťastne, že to jeho vretenná kosť nad ľavým zápästím nevydržala.

Už tretí deň mal sadru. A ja teraz stojím v jeho triede zoči-voči Kleinovej v krvavočervenom kostýme. Bol piatok, mala

som sa tešiť. Konečne víkend. No bolo mi mizerne. Aj preto, že ma Matúš čakal pred školou v aute a Alicka bola v škôlke dlhšie ako zvyčajne. Panebože, len nech po ňu prídem skôr, ako ju dajú do zbernej triedy, modlila som sa.

„Pani Martausová, s vašim synom sú len problémy!“ zahlásila učiteľka.

Takmer mi zabehlo. „S mojím synom?“ Otvorila akýsi spis vedľa notebooku a koženej kabely s obrovskou kvetinovou prackou. Tú svoju som zovrela na kolenách. „Ako to myslíte?“

Nadýchla sa a potom prudko vydýchla. Akoby trpela, chuderka.

„Veď vy viete,“ vyletelo z nej napokon. „Viete, prečo je taký. Psychologička vám radila odklad nástupu do prvého ročníka z dôvodu, že na to Matúš nie je psychicky pripravený. Predsa len, smrť jeho otca...“

„Matúš je veľmi šikovný. Až na matematiku je jednotkár. Učí sa rýchlo a bez odvrávania. Nikdy som ho do učenia nemusela nútiť a nikdy do školy neprišiel s nevypracovanou domácou úlohou či nejakým projektom! Tak o čo vám ide?“

Hlas mi preskočil takmer o dve oktávy. Zahanbila som sa. Mala som byť pokojná, šlo predsa o môjho malého, ktorého som bola rozhodnutá brániť za každú cenu. Rovnako ako bránil on mňa. Pred tým Hudáčkom... Aj jeho matku si zavolala na koberček? Aby sa pohovárala o jeho správaní? Dúfala som, že áno. Lebo ak nie...

„Hovorím o jeho duševnej nevyrovnanosti. O citových problémoch. Často na spolužiakov vyskakuje, hašterí sa s nimi, kope im do tašiek, rozhadzuje prezuvky.“

„A opýtali ste sa ho, prečo to robí? Zisťovali ste dôvod?“

Znovu ten vzdych. A pohľad do papierov na stole. Na dôvažok zošpúlila narúžované pery, nechtom fúkla o kovovú opierku na stoličke a nedbanlivo si prekrížila nohy v členkoch. Bolo mi jasné, že vinný bude vo všetkom jedine môj syn.

„Netreba. Takéto správanie nie je vhodné za nijakých okolností.“

„A naväzať sa do našej rodiny a vyhadzovať mu na oči, že je bez otca, to správne je?“ namietla som rýchlo. Cítila som, ako sa červenám a ako ma pomaly, ale isto ovláda diabolská chuť tej babe ublížiť. Toto sa neskončí dobre, pomyslela som si. „Prečo si tie decká neustriehnute? Prečo ich nenaučíte slušnosti? Aby neprovokovali, nevysmievali sa? Podľa vás je normálne, ak sú osemročné decká drzé, arogantné a obľúbenosť stavajú na tom, kto má aký mobil a tenisky? Ak sa smejú, že ten druhý nemá niektorého z rodičov, LEBO MU ZOMREL? Mohol azda za to? Nehnevajte sa, aj ja by som tomu faganovi za takéto reči strelila. To ste mali urobiť vy.“

„Tak,“ Kleinová ťapla dlaňami o seba a odtisla sa od stola. Stolička prudko zaškrípala a jej lodičky zaklopkali o dlážku.

„Tak už mi je jasné, po kom tú agresivitu Matúš má.“

Padla mi sánka.

„Pani Martausová, najlepšie bude, ak svojmu synovi nájdete iné miesto jeho školského pôsobenia. Je to aj pre jeho dobro, verte mi. Tu by sa len trápil.“

Odišla som odtiaľ ako fúria. Utekajúc k autu a Kleinovej ani neodzdraviac. Nezaslúžila si. Už z diaľky som videla, ako sa na mňa Matúš vystrašene díva cez okno. Keď som sadla za volant, mlčal a napätý vyčkával, čo poviem. Hladkal si pritom tú svoju zasadrovanú ruku, akoby jej dával najavo, že ona za to nemôže. Veď ani nemohla.

Povzbudzujúco som sa naňho usmiala, naštartovala a zaradila jednotku.

„Ideme po Alicku. A potom na syrovú pizzu. Aj koláčik. Kašľať na všetko, dnes si užijeme!“

Ešte sa neuvoľnil. Našponovaný sedel v sedačke a akoby šoféroval spolu so mnou. Tak vážne sa díval pred seba.

„Mami, hneváš sa na mňa?“ prehovoril napokon ticho.

Rozpršalo sa. Mala som pocit, že ten dážď je posledné dni mojím tieňom. Na Bystricu padol hnusný súmrak aj napriek tomu, že bolo len niečo pred štvrtou. Koniec marca. Nepredvídateľný deň, cez deň slnečný, popoludní veterný a plný chmár.

Mestský park, okolo ktorého sme sa šinuli v našom vekom poznačenom aute, bol teraz priam zlovestný.

Zabočila som na Lazovnú. Od Alickinej škôlky nás delilo už len asi dvesto metrov.

Napokon som odtrhla oči od vozovky a uprela ich na syna. Len na okamih. Ihneď mi zorné pole vyplnila tá jeho sadra, ako nejaké memento.

„Hnevať sa? Na teba? Prečo?“

„No pre tú bitku. Preto, že ma vyhodili zo školy.“

„Nevyhodili ťa. Sami sme odišli. Zapamätaj si to!“ rýchlo som ho opravila. „A mali sme tak urobiť už dávno. Splníme si sen, tvoj a otcov. Dáme ťa na Bakossovu. Na futbal,“ kategoricky som uzavrela.

„Mama, nie.“

„Prečo nie? Futbal miluješ. A na Bakossovej sa mu dostatočne venujú. Spolupracujú s Badínskou, je tam športový klub. Skvelý tréner. A domov to budeš mať bližšie ako zo Skuteckého.“

„Nechcem to! Som primalý, prichudý, futbal ma už nebaví. A mám zlomenú ruku,“ zakňučal.

Strhla som volant doprava a prudko pribrzdila pri krajnici.

Potom si odopla pás, siahla dozadu a syna schmatla za plecía. Áno, bol chudučký. Taký drobný. Nechápala som to. Juraj mal takmer meter deväťdesiat, ja niečo vyše meter sedemdesiat.

„To ti narozprával ten Hudáček?“ napokon som sa ho opýtala trochu rúznym hlasom. „Dáš na jeho slová? Nedošlo ti, že sú len závistlivé? Dorastieš, zmocnieš, daj tomu len čas. A nehovor mi, že ťa futbal nebaví. Vidím ťa zaspávať s futbalkou vedľa posteľe. S Messiho dresom pod hlavou. Si pri každom futbalovom prenose, ktorý vysielajú naše programy. Matúško, si talent. Šikovný, vrtký. Bude to dobré, uvidíš. Aj tá ruka bude dobrá, s ňou predsa kopať nebudeš,“ žmurkla som.

Odtrhol odo mňa zrak a spustil plecía. Neuvedomila som si, že ich stále zvieram v dlaniach. Že stojím na krajnici hlavnej cesty a okoloidúce autá na mňa trúbia.

„Poďme už, mamka. Boli štyri, Alicka bude zase v zberáku.“

Odrazu prehovoril do skla na svojom okne, až na ňom zanechal biely obláčik dychu.

„Bože! Len to nie!“ skríkla som a na dôvažok rukou tresla do volantu.

Dnes mi akosi nič nevychádzalo.

Alicka mi začala podvečer poťahovať nosom. Liezla mi s tým na nervy, miesto toho, aby som uľavila jej plnému nosu, len som ju kárala a zvyšovala na ňu hlas. Ešte aj ryžu do rizota som rozvarila, kuracina v ňom bola pritvrdá, Matúš ešte stále zamračený, lebo zrejme myslel len na to, že musí od 1. apríla do novej školy. Bože, pri predstave, že to musím doriešiť, mi prišlo ozaj nevoľno.

A potom si prišla Nováková po svoj nohavicový kostým. Mala si ho odskúšať, pochváliť, zaplatiť a pratať sa mi z bytu preč. No ako vždy, znovu začala špekulovať, poťahovať mi rukávy, napínať látku na nohavičiaci, frflať na záševky a futierko. Vraj to v takomto stave neprevezme a basta.

So zaťatými zubami som ju o hodinu odšikovala k vchodovým dverám so slovami, že to bude mať zajtra hotové podľa vlastných predstáv. No keď odišla, prestala som sa ovládať, kostým šmarila na zem, tresla dverami na obývačke a s plačom sa zviezla na sedačku.

Chýbal mi.

Tak veľmi.

Každý deň.

Myslela som si, že keď prejde pár ďalších mesiacov, rokov, bude to menej bolestivé. Že bude v mojej mysli blednúť. Jeho úsmev, hnedý pohľad, vráska na čele, keď sa priveľmi sústreďí. Aj teraz som ju videla. Na fotografii pri televízore, jednej z jeho posledných, na ktorej bol už trochu poblednutý, chudší, o pár vlasov na hlave ľahší. Rakovina už totiž úradovala. Zožierala mu pankreas.

Vzala som rámček do ruky a bruškom ukazováka pohladila jeho sklenenú výplň.

No to mi nemohlo stačiť! Ani spomienky naňho! Ani jeho

nočné návštevy v mojich snoch. Zakaždým akoby počas spánku nado mnou bdel, sledoval môj dych, prehadzovanie z boka na bok, hľadanie jeho postavy vedľa tej mojej. Stále som hladila vankúš, na ktorom spočívala jeho hlava. Dlaň na ňom bola celkom prirodzená.

„Ivanka...“ častokrát šeptal kdesi nado mnou. V tom mojom sne... „Ivanka, nevzdávaj to. Kvôli deťom! Vedieš si skvele,“ hovoril tíšivým hlasom. A ja som plakala. A potom sa zakaždým prebúdzala vlhká od potu a objímajúca jeho paplón, ktorý som doteraz neodložila.

Potrebovala som ho však mať vedľa seba tak naozaj! Skutočného!

„Ach, Juraj. Ako mám bez teba žiť?“ zakvílila som po chvíľke.

3. kapitola

„Ako žiješ, ljubljeni?“

Maro mi znovu zavolať. Po niekoľkých týždňoch odmlky, počas ktorých mi celkom zišiel z mysle. Zrejme preto, že to bol len taký známy. Vlastne skôr Jurajov ako môj, ktorý mu pomáhal rekonštruovať náš byt a ktorý ma v pravidelných, asi mesačných intervaloch iniciatívne, bez vyzvania kontaktoval.

Zakaždým to bolo s jemným podtónom starostlivosti, za ktorú ukrýval svoju snahu nalomiť ma na niečo viac. Prišla som na to pred rokom a stiahla sa. Brala som ho ako Jurajovho kamaráta. Nič iné. Nikdy k nám nechodieval na večere alebo čosi podobné, na pivo do pubu, na oslavu narodenín. Ani keď tu bol ešte Jurko. Bol to len dobrý majster, ktorý vedel, čo to opraviť, prerobiť jadro, položiť podlahu a ktorý nám to tu dal do poriadku. Rozvedený štyridsiatnik, čo mal akosi priveľmi rád telesný kontakt so ženami a ako muž bez záväzkov si ho aj patrične vychutnával. Keď môj muž odišiel, akože smútil

za kamošom a snažil sa o citlivý prístup. Po pár mesiacoch sa ten prístup zmenil na o niečo odvážnejší. Chladne som ho odmietla, no neodradila ho. Vždy, keď sa vrátil z fušky v Slovinsku, sa pokúšal pripomenúť.

„Maro...”

„Áno. Ja! Som doma. Včera som priletel.“

Tentoraz bol mimo tri mesiace. Popravde, vydýchla som si, že tak dlho. Zakaždým, keď zavolať, či sa stavil v koláčikárni – lebo sem do bytu sa fakt odvážil tak dvakrát za rok – sa moje telo kúpalo v zimomriavkach.

„Všetko okej?“ ticho som sa pýtala, počítajúc fazule namočené vo vode.

„Zrobený som ako kôň. Vieš si predstaviť toľký čas na kole-nách? Pokladali sme dlažbu v jednom malom hoteli.“

„Aha.“ Nadýchla som sa. „Pekné, že voláš.“

„Tebe vždy. Rád by som ťa aj videl, nielen počul. Už si ani nepamätám, ako vyzeráš.“

„Čoraz staršie,“ škripavo som sa zasmiala.

Aj on. Tak prefíkane, napadlo mi.

„Neverím. Asi ti prídem vymeniť zrkadlá. Pozrel by som sa vám aj na vodu, či je všetko okej. Predsa len, s Jurom sme od-toky robili už pred šiestimi rokmi. Chcelo by to revíziu.“

Alebo jednoducho chceš mať zámienku, aby si sa ukázal, do-dala som si pre seba.

„Je to v poriadku, ak by nebolo, niečo by som o tom musela vedieť.“ A mať kúpeľňu pod vodou...

„Au, to ma bolelo, Ivka. Okľukou sa ťa snažím pozvať na vín-ko, ktoré mi dlhuješ už takmer pol roka. Stále tá istá utiahnutá, smutná vdova. Nepotrebuješ víno, ale niečo silnejšie. Aby si sa trochu uvoľnila.“

Stisla som mobil v dlani a zagánila na hrniec vo výlevke. Toto bolo príliš a každý slušný chlap by to pochopil.

„Maro, myslím...”

„Dobre, dobre, dobre...” ihneď spustil.

„To bolo dosť blbé.“

„Okej, prešvihol som to, prepáč. Aspoň som ťa nahneval, ak už nič iné. Aj to je niečo.“

„Nenahneval.“ Vzdychla som premýšľajúc, kto tento muž vlastne je a kým chce byť mne.

Nikdy ho totiž nezaujímal nič iné, iba on a to, ako sa k nemu staviam. Nikdy sa neopýtal na decká, na moje zdravie, či nemám problémy v práci. Vždy to boli len také povrchné otázky smerujúce k stretnutiu a pozvaniu na večeru. Akoby zatváral oči pred tým, že som v prvom rade matka a nemám záujem bezstarostne si užívať. Tak, ako to robil on.

Maro sa na chvíľu odmlčal. Zdalo sa mi, že plánuje hovor ukončiť, no znovu sa rozhovoril s nemiestnym flirtovaním.

„Viem, ako ti to pristane, keď sa durdíš. Pri tých obkladačkách v kúpeľni, čo sme s Jurom tak sfušovali, si nám to jasne ukázala.“

„To už bolo pekne dávno,“ vzlykla som so spomienkou na tie dni pred očami.

„Na také sa nezabúda. Na teba sa nezabúda.“

Tým, že stále volával, mi to jasne dokázal. Hnusné, no ja som si naňho ani nespomenula. Celé tie mesiace mi jeho hlas ani tvár nechýbali. Nič pre mňa a môj život neznamenal. Dokonca som ho nevnímala ani ako kamaráta. Vlastne bol pre mňa nikto. Premýšľala som, prečo s ním teda takto voľne debatujem a nepošlem ho niekam raz a navždy.

„Ako dlho budeš v Bystrici?“ Dúfala som, že tá otázka nevyznela hlúpo, že sa pokúšam zistiť, kedy znovu odíde.

„Možno mesiac, možno viac alebo menej. To ešte neviem. Ak by si chcela, mohol by som ostať navždy.“

Nechcem... „Vyzerá, že si sa tam rozbehol.“

„Musím z niečoho žiť. Čo to víno? Kedy dáme?“

„Nemôžem. Deti...“

„Dáš ich k svokre.“

„Maro.“

Niečo mu v pozadí zahvízdalo. Alebo zazvonilo. Dosť silno a opakovane niekoľkokrát za sebou. Uvoľnila som sa, cítiac, že to môže byť moja záchrana.

„Ivanka, zavolám. Teraz utekám. Odkedy som vkročil na bystrickú pôdu, som na roztrhanie. Aspoň som počul tvoj hlas. Posielam vzdušný bozk. Čau, ljubljeni.“

Dokončil svojou smiešnou slovinčinou, ktorou akoby ma chcel očariť alebo obmäkčiť, a konečne zložil.

Položila som mobil na pracovnú dosku a ešte chvíľu sa naň dívala. Hrýzla si peru a premýšľala, prečo sa môj vzťah k Marovi za tie roky nezmenil, nezintenzívnel aspoň natoľko, aby sa mohol nazvať kamarátskym. Ak zavolať, okej, prehodila som s ním pár slov. Ja som mu však netelefonovala nikdy.

A niekam s ním ísť by mi nenapadlo ani vo sne.

Lebo nebol ako Juraj. Jasné, taký nebol nikto. No určite by sa našli takí, ktorí by sa mu aspoň priblížili. Maro však určite nie.

Mala som pocit, že tú fazuľovicu nedovarím. Sotva začala vriieť, Nokia vyzvávala znovu.

„Prečo neprídete?“

Mamka. Ju som však počula veľmi rada.

„Bude predsa Veľká Noc. Konečne by sme znovu posviatkovali spolu. Alicka by šla do kostola s košíkom, Matúško na šibačku s dedom. Ivanka, prosím ťa.“

„Nemôžem, potrebujem pracovať.“

„Ivanka, musíš. Aj kvôli deťom. Iste im chýbame. Lebo vy nám áno.“

„Mama...“ ľúbila som ju, no teraz mi prekážala jej hra na city. „Naozaj potrebujem dokončiť zákazky. Jednu mám ešte tento týždeň a po sviatkoch ďalšie dvojce jarných šiat. Nedá sa.“

Jej hlboký výdych dal tušiť, ako som jej ublížila.

„Ach, ani náhodou si si to nerozmyslela?“

Polievku som zahustila, dala do nej kúsok masla a štipku čierneho korenia a konečne ju vypla. Pricupkala ku mne Alica. S malým plastovým tanierikom, na ktorom sa chvela neidentifikovateľná masa plastelíny.

„Moja torta,“ pyšne mi hlásila, odľukujúc si z očí svetlú ofinu. Potrebovala by pristrihnúť.

Usmiala som sa na ňu a akože šokovaná jej prikývla na znak pochvaly, ústami naznačujúc, že je tá torta krásna.

„Vieš, že ste u nás vždy vítaní,“ pokračovala mama. „Dom je veľký, hore by sme vám urobili vlastné bývanie. Bolo by to krásne. Deti pod jednou strechou so starými rodičmi.“ Záchvev dojatia v jej hlase ma prinútil na chvíľu sa zastaviť a venovať len jej.

„Do Stropkova sa nemôžem vrátiť. Neuživila by som nás tam. Tu mám niekoľko desiatok zákazníčok.“

„Moje známe by k tebe s radosťou chodili,“ nadhodila mama.

„Už sme to toľkokrát rozoberali. Mamka, nechajme to. Prosím.“

„Ach...“

„Mama!“

„Dobre. Čo Matúško a jeho ruka?“

„Zajtra mu konečne dajú dole tú sadru. Až sa bojím, či bude všetko okej. Ktovie, ako dlho s ňou budeme rehabilitovať. A mám obavy aj z toho, že po sviatkoch nastupuje na tú Bakossovú... Zapísala som ho už aj do futbalového krúžku. Och, mamka, len či to nie je priskoro. Či to nie je priveľa.“

„Zvládnete to, moja. Dáš mi potom vedieť, ako sa mu tam páči?“

„Dám,“ pritakala som.

„Otec mi tu kričí, že máš zavolať aj zajtra, aby sme vedeli, či sa Matúškovi tá ruka dobre zrástla a či ho nebolí. Však nezabudneš?“

Zabudla som. Na mamu aj na Mara. Lebo sa opäť čosi prihodilo.

O pol jedenástej sme sedeli v ordinácii MUDr. Jablonského. Čakáreň bola plná ľudí a zápachu. Dlážka poznačená čiernymi odtlačkami zablatených topánok. Vonku totiž znovu lialo ako z krhly. Nikdy sa to azda neskončí? Akoby sa počasie zbláznilo.

Keď sme prišli konečne na rad, premohla ma nervozita, až som si dohrýzla pery. Bála som sa, či bude Matúškova ruka

v poriadku. Nikdy som nemalanič zlomené a bolo mi strašne ľúto, že môj syn už v takom útlom veku áno.

„Tak sa na to pozrime. Fraktúra ľavej vretennej kosti. Bez posunu...“

Pozrel do správy, ktorú sme mu priniesli v obálke spolu s RTG snímkou.

Chvíľu ich študoval a pre nás nepríjemne mlčal. Potom pokrútil hlavou, čosi si zašomral a k nám vyslal trochu zamračený pohľad.

„No uvidíme. Možno by som zvážil týždeň navyše. Pre istotu. Ale keď ste už tu...“ Papiere hodil s plesknutím na stôl a prikročil k Matúšovi, ktorý sedel obďaleč so stiahnutými plecami, ktoré sa mu viditeľne chveli. Mala som pocit, že sa bál viac, ako keď mu tú ruku dávali dokopy.

„Mladý muž, o chvíľu budeš slobodný.“

Každý žil akoby z rýchlika. Každý sa kamsi náhlil, všetko robil prudko a v čo najkratšom čase. Aj tento doktor s červenkastými vlasmi, ktoré ho štekli na čele, šúchali sa o golier bieleho pláňa a prenikavo voňali. Bola som si istá, že sestrička, ktorá sa mu nakláňala cez rameno, je tou zvláštnou vôňou, čo sa z nich šírila, priam omámená. Lebo sa tvárila tak zvlášťne, akoby bola duchom neprítomná.

Sadru sňal dole šikovne a rýchlo. Stačilo pár zástrihov akými nožnicami a rezov pílkou. Pokúšala som sa na to nedívať, tak som sa upriamila na jeho ľavý prstenník, na ktorom žiarila zlatá obrúčka. Teda ženáč.

Potom roztiahol proti sebe okraje sadrového obväzu poznačeného kresbami spidermana, srdiečok a podpisov priateľov. Zbadala som Matúškovu ochabnutú ľavačku. Cintľavú, mierne opuchnutú, takmer sinavú a akúsi šupinatú. Dokonca páchla.

Doktor to však vnímal ako čosi normálne. S Matúšom sme hľadeli, ako ju ohmatáva v mieste zlomeniny, ako skúša hybnosť jeho prstov a očkom pozerá na snímok, ktorý nám pred mesiacom spravili v nemocnici.

„Urobíme kontrolný röntgen,“ povedal napokon. Potom znovu pokrútil synovými prstami a jemne mu ohol zápästie. „Cvičil si s prstami?“ Matúš prikývol. „Všetkými smermi? Doťahoval si pohyby do rozsahu, ktorý ti dovolil sadrový obväz?“

Tomuto syn neporozumel. Vlastne tak trochu ani ja.

„Bolí ťa?“ pýtal sa ďalej.

Matúš mykol plecami: „Príde mi taká zvláštna, akoby ani nebola moja,“ zachechtal sa.

Lekár nás po dvoch minútach odšikoval na röntgen. Matúško si podľa jeho príkazu ruku pridržiaval pri bruchu tou druhou, aby mu nevisela voľne pri tele. Bol nervózny. Ja ešte viac.

„Mami, už tú hnusobu nechcem. Myslíš, že bude ruka zdravá?“

„Ak ťa bolí...“

„Nie, nebolí!“ rýchle ma opravil.

Zastali sme pred rádiológiou. Nad jej dverami svietilo červené svetielko, tak sme chvíľu čakali v úzkej chodbe a dívali sa jeden druhému do vystrašených očí.

„Bude v poriadku, neboj sa. Keby to bolo zápästie, myslím, že by bolo hojenie komplikovanejšie.“ Pohladila som ho po líci, usadila na kolená, hoci to bol už veľký frajer, no dnes sa môjmu objatiu akosi nebránil, a vyčkávala som, kým nás zavolajú dnu.

O tridsať minút sme boli už naozaj slobodní. Kráčali sme z vestibulu zdravotného strediska k nášmu autu s úsmevom, ktorý sa nedal ovládnuť. Bez sadry. S rukou v závese, ortézou a elastickým obväzom v taške, poučením, ako ju po návrate domov umyť bez drhnutia vo vlačnej vode, ako jej zničenú kožu ošetriť, ako doma s rukou trochu pocvičiť a potom sa pripraviť na niekoľko rehabilitácií. Zrástla sa výborne. Chvalabohu.

Svitalo mi na lepšie časy. Bola som si istá...

A potom som si Alicku vyzdvihla zo škôlky neprijemne ukašlanú. Nadávala som na hnusné veterné a upršané počasie, lebo som si bola istá, že drobcov učiteľky vyhnali von aj napriek tomu, aby mali pokoj. Keď o šiestej kašeľ neustával, práve

naopak, silnel a bol čoraz dráždivejší, až sa nedal počúvať, už som vedela, že sme v tom znovu až po uši.

V laryngitíde.

Tak dvakrát v roku to na ňu prišlo. Štekotavý zvuk, čo jej vychádzal z hrdla, pocit dusenia, môj krik a potom plač. Posadila som ju pred chladničku, nemysliac na to, aký nedoplatok nám za to vyrúbu a pripravila jej na krk zábal z oleja. Nútila som ju nasávať do pľúc chladivý vzduch z poličiek s jogurtmi a vajčkami. Nádejala som sa, že ešte mám v zásobe kortikoidný Rectodelt, ktorý jej hneď uľaví, ja ju uložím do postielky a na pár hodín zaspí.

No Rectodelt mi chýbal. Posledné dni som sa zamerala na Matúška a tú jeho ruku, na vybavovačky s novou školou, s novými zákazkami šiat. Toto mi ušlo. Preto som nemala právo hnevať sa na okolnosti či iných, nebodaj práve na deti, keď sme o pol ôsmej večer všetci nasadli do auta a pálili na pohotovosť. Hnevať som sa mohla akurát tak na seba.

Boli sme päť minút na ceste a ten jej kašeľ mi trhal srdce aj nervy.

„Matúško, daj jej do ruky džúsik. Nech pije!“

Manévrovala som medzi autami na neónmi osvetlených cestách a očami zabiehala do spätného zrkadla, kde som videla ich vylakané oči.

„Maminka...“

„Pst,“ tíšila som Alicku nie veľmi presvedčivo.

Už som to zažila, no zakaždým ma ten jej opuchnutý hrtan vystrašil. Vraj z toho vyrastie, ako všetky deti. Keď sa jej vyvinie tá príklopka, či čo, vravela mi naša lekárka. Ale kedy to bude? Matúško takéto problémy nikdy nemal!

Potiahla som nosom, zaradila rýchlosť a znovu ich akoby obжала očami. Rukami som nemohla. Moje zlatička. Čo by som len dala za to, aby k nim choroby ani nepričuchli.

Všetko. Aj seba.

A miesto toho som dovolila, aby dcére do stehna na pohotovosti znovu pichli to kortikoidné svinstvo. V okamihu,

keď Alicka srdcervúco zajačala na ležadle a sestrička ju doslova schmatla za ruky, aby nimi lekárku neudrela, som s Matúškom pri boku prosila Boha, nech mi môjho Juraja nejako vráti.

4. kapitola

Na tom veľkom ihrisku sa priam strácal. Bolo mi jasné, že vzrastom má čo doháňať, ale keď som ho videla trieliť na bránku s loptou pred sebou, ktorú si perfektným spôsobom dokázal spracovať, jeho technika a talent ten maličký nedostatok prevyšovali.

Práve prebiehal jeho prvý skutočný futbalový tréning. A mne vo vrecku bzučal telefón s dobiedzajúcim Marom na druhej strane, ktorý chcel zrejme pokračovať v začatom rozhovore a dokončiť niečo, čo koniec nikdy nebude mať. Odignorovala som jeho snahu o spojenie a venovala sa synovi.

Zatiaľ trénoval v šetrnom režime, kvôli ruke. Žiadne zapájanie sa do zápasu, len precvičovanie kopov, striel na bránku, fyzická príprava. To mi navrhol jeho tréner, Ľuboš Herman, a ja som súhlasila.

Teraz dotýčný stál asi desať metrov predou mnou. Aj napriek vetru len v bielom tričku, ktoré dokonale obkresľovalo rysy jeho vyšportovaného hrudníka a rúk. Vraj kedysi profesionálne hrával. Netušila som, kedy bolo to kedysi, lebo sa mi zdal primladý na to, aby s futbalom už skončil. Koľko mohol mať? 25? 30? Nanajvýš tolko.

Odrazu sa obrátil a zakýval mi. Vedel, že tam stojím za ošúchaným zábradlím a sledujem, ako si počína môj syn. Priveľmi som sa bála o tú jeho ľavačku, aby som ho spustila z očí. Teraz ju mal v ortéze, nevidela som ju, lebo mal ruky schované v novej šuštiakovej mikine. Môj futbalista.

„Trénujeme takto trikrát do týždňa.“ Odrazu sa ku mne sviž-